

at have sat sig ud over det, efter at han for to Dage siden har nægtet dette Veto med Hensyn til to Love, som han endnu den Dag i Dag betragter som gjældende. Lige over for den Slags Venøgetelser er al Diskussion fuldstændig umulig. Ministeren gik et Skridt videre, han sagde, at dette hører under Rigsretten. Ja, siger Ministeren, det er det Samme, jeg har sagt for otte Aar siden, som jeg nu igjen siger. Han sagde, at han havde saa tidt forsvaret sin Opfattelse af Grundloven her i Salen, at han ikke vilde gjentage Forsvaret. Det gjør mig ondt. Jeg har endnu aldrig nogensinde hørt Ministeren forsvare sin Opfattelse. Jeg har mange Gange hørt Ministeren fremsætte sin Opfattelse, men ikke Spor af Forsøg paa at bringe den i Overensstemmelse med Grundlovens Bestemmelser. Naar man da har gjort Ministeren opmærksom paa, at hans Opfattelse var i Strid med Grundloven, har han altid svaret det Samme som nu: Rigsretten! Det er overhovedet, synes det, en yndet Sortie for Ministeriets Vener, Henviisningen til Rigsretten. Jeg vil derfor med et Par Ord komme ind derpaa. Der synes efterhaanden at have uddannet sig den Tro, at Rigsretten er en Slags Institution, der skal give autentiske Fortolkninger af Forsætningen, løse Tvivlsmaal om, hvad Forsætningens sande Mening er. I det Mindste omtales Rigsretten paa den Maade. Jeg forstaar ellers aldeles ikke, hvad Meningen er med stadigt at komme med Rigsretten, naar Striden her dreier sig om Folkethingets Ret og Grundlovens Fortaaelse; men det er Rigsretten jo slet ikke til. Grundloven kjender aldeles ikke nogen Institution, der har Ret til at fortolke Grundloven autentisk uden selve den lovgivende Magt. Der findes i andre Lande Institutioner, som have en saadan Myndighed til at fortolke Forsætningen i Tilfælde af Tvivl om dens Fortaaelse. Men det findes ikke hos os. Efter Grundloven har Rigsretten kun en eneste Myndighed: at paa kjende Sager, anlagte mod Ministrene og enkelte andre Personer paa Grund af politiske Forseelser. Rigsretten er et særligt Værnething for Ministrene og ikke en Smaale Andet. Naar det, der dreier sig om at faae afgjort, er, hvad der er grundlovmæssigt og hvad ikke, er det at henvise til Rigsretten aldeles meningsløst, thi dertil er den slet ikke selv kompetent. Spørgsmaalet om Rigsret kommer først for i det Dieblit, det Spørgsmaal opstaar: om vi Ministrene dømte til Straf og Erstatning. Og nu forstaar jeg meget godt den Tankegang, der er hos adskillige Medlemmer — ikke hos

Ministeriet — at de sigte saaledes, reiser Folkethinget Sag imod Ministrene til Straf og Erstatning paa Grund af Handlinger, der ere i Strid med Grundloven, maatte derigennem indirekte Grundlovs-spørgsmaalet komme under Paakjendelse, saa vil Rigsrettsdommen falde og derigennem vil vi have Dom for, hvad der er grundlovmæssigt og hvad ikke. Jeg tror, de Herrer gjøre sig store Illusioner, thi der som det egentlig ikke er Rigsrettens Kompetence at fortolke Grundloven som sidste Autoritet, vil Rigsretten ogsaa meget let komme udenom det Spørgsmaal og lade hele Spørgsmaalet om Grundlovmæssigheden ligge og dog afgjøre Spørgsmaalet om Straf og Erstatning. Det vil den saa meget desto lettere kunne, som Rigsretten er en af de mest invalide Institutioner, vi have her i Landet, og det skyldes ganske særligt den nuværende Regjering. En anden Forudsætning for, at Rigsretten kan virke, kan dømme, kan paa kaldes som sidste Instants i Spørgsmaalet om, hvorvidt man har holdt Forsætningen eller ikke, er to Ting, for det første, at vi have en Ministeransvarlighedslov, der bestemmer Straf for Grundlovsbrud, og dernæst ogsaa, at Rigsretten ikke er inhabil. En Ministeransvarlighedslov have vi ikke; hvorfor? Fordi denne Regjering har gjort Alt, hvad den formaadede, for at hindre, at vi fik en, og Rigsretten er sammensat saaledes at efter almindelige Begreber om Habilitet vil omtrent hele det Kontingent, som Landstinget leverer til Rigsretten, være udelukket; thi de have allerede for ikke mere end et halvt Aar siden selv skriftlig erklæret sig for Tilhængere af den Politik, som Rigsretten nu skulde paadømme, om den var et Grundlovsbrud eller ikke, og det have de gjort i Overensstemmelse med den nuværende Regjering. Og er der Noget, Rigsretten kan skylde, at den er bleven inhabil paa Grund af, at Halvdelen af dens Medlemmer have erklæret sig for svorne Tilhængere af Regjeringen, er det den nuværende Conseilspræsident. Under saadanne Forhold tilstaar jeg, at det i høi Grad har forbanjet mig at høre Regjeringen selv, naar den her staar i dette Thing, anlagt for Grundlovsbrud, ude af Stand til at forsvare sin Holdning som overensstemmende med Grundloven, da at henvise eller skyde sig ind under en Ret, som den selv mere end nogen Anden har bidraget til at gjøre fuldstændig inhabil. Nei, Forholdet er i Virkeligheden det her til Lands, at i Tilfælde af Grundlovsbrud er Regjeringen paa Grund af den Maade, hvorpaa Rigsretten efterhaanden er bleven gjort ubrugelig, fuldstændig sletter.